

Załącznik
do Uchwały Nr XVI/152/13
Rady Gminy Wilczęta
z dnia 21 czerwca 2013 r.

**Wojewódzki Sąd Administracyjny
w Olsztynie**

**Skarżący: Prokurator Rejonowy w
Braniewie**

**Strona przeciwna:
Rada Gminy Wilczęta**

ODPOWIEDŹ

**na skargę z dnia 26 kwietnia 2013r. na uchwałę Nr II/11/2002 Rady
Gminy Wilczęta z dnia 9 grudnia 2002r w sprawie zwolnień od podatku od
nieruchomości.**

Na podstawie art. 54 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. Nr 153, poz.1270 ze zm.) Rada Gminy Wilczęta uznaje skargę Prokuratora Rejonowego w Braniewie za bezpodstawną i wnosi o oddalenie skargi w całości.

Uzasadnienie

W dniu 2 maja 2013r wpłynęła do Urzędu Gminy Wilczęta, skarga Prokuratora Rejonowego w Braniewie na uchwałę Rady Gminy Wilczęta Nr II/11/2002 z dnia 9 grudnia 2002r w sprawie zwolnień od podatku od nieruchomości.

W uzasadnieniu skargi Prokurator Rejonowy w Braniewie zarzucił, że uchwała narusza prawo i wniósł o stwierdzenie nieważności uchwały.

Skarżący stwierdził, że:

1/ uchwała narusza art. 7 ust.3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991r o podatkach i opłatach lokalnych poprzez wykroczenie poza zakres delegacji ustawowej i ustanowienie w paragrafie pierwszym zwolnień z podatku od nieruchomości, które mają charakter mieszany, przedmiotowo- podmiotowy;

2/ narusza prawo tj. par.142 ust. 2 Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002r w sprawie „ Zasad techniki prawodawczej” poprzez podjęcie uchwały na podstawie art. 7 ust.3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991r o podatkach i opłatach lokalnych, podczas gdy w dniu podjęcia uchwały przepis taki nie miał mocy obowiązującej albowiem podstawą upoważniającą do podjęcia uchwały w przedmiocie zwolnień mógł być obowiązujący jeszcze przepis art.7 ust.2 tejże ustawy.

Odnosząc się do wskazanych wyżej zarzutów należy stanowczo stwierdzić, iż są bezzasadne a skarga nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wypada wyjaśnić, iż w niniejszej sprawie uchwała została wydana na podstawie i w wykonaniu upoważnienia ustawowego. Do końca, bowiem 2002 r. treść obowiązującego art. 7 ust. 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych zawarta była w art.7 ust. 2 tejże ustawy a zatem można jedynie uznać, że uchwałę podjęto w oparciu o błędną podstawę prawną. Tego rodzaju uchybienie nie może jednakże skutkować stwierdzenia nieważności uchwały albowiem nawet gdyby przyjąć, że do niego doszło to

nie jest ono uchybieniem istotnym a jedynie takie może prowadzić do stwierdzenia nieważności uchwały. Stwierdzenie nieważności uchwały może nastąpić, więc tylko wtedy, gdy uchwała pozostaje w wyraźnej sprzeczności z określonym przepisem prawnym, co jest oczywiste i bezpośrednio oraz wynika wprost z treści tego przepisu.

W orzecznictwie przyjmuje się, że istotnymi naruszeniami prawa są takie naruszenia jak: podjęcie uchwały przez organ niewłaściwy, brak podstawy do podjęcia uchwały określonej treści, naruszenie procedury podjęcia uchwały. Podkreślić należy, że samo powołanie niewłaściwej podstawy prawnej uchwały przez organ samorządu terytorialnego nie jest uchybieniem tej rangi, jeżeli w stanie prawnym obowiązującym w dniu wydania uchwały była podstawa prawna do wydania takiej uchwały przez organ, który ją wydał. Ponadto zgodnie z art. 94 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym nie stwierdza się nieważności uchwały lub zarządzenia organu gminy po upływie jednego roku od dnia ich podjęcia, chyba, że uchybiono obowiązkowi przedłożenia uchwały lub zarządzenia w terminie określonym w art. 90 ust. 1, albo jeżeli są one aktem prawa miejscowego.

Skarżący zarzuca także, iż uchwała Rady Gminy Wilczęta Nr II/11/2002, narusza art. 7 ust.3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991r o podatkach i opłatach lokalnych poprzez wykroczenie poza zakres delegacji ustawowej i ustanowienie w paragrafie pierwszym zwolnień z podatku od nieruchomości, które mają charakter mieszany, przedmiotowo-podmiotowy. Z takim twierdzeniem nie sposób się zgodzić

Zgodnie z treścią par.1 Uchwały ; zwalnia się od podatku od nieruchomości **grunty, budynki lub ich części oraz budowle** stanowiące własność Gminy Wilczęta zajęte na prowadzenie działalności w zakresie:

- zaopatrzenia w wodę i odprowadzania ścieków, ochrony przeciwpożarowej, prowadzenia świetlic wiejskich.

Z powyższego jasno wynika, że Rada Gminy Wilczęta zwolniła określone nieruchomości a nie podmioty je wykorzystujące. Nie sposób wręcz przypisać takiemu zwolnieniu charakter mieszany. Wskazaną w uchwale działalność mogą bowiem prowadzić różne podmioty np. ochroną ppoż zajmują się nie tylko straże ochotnicze ale także państwowa straż pożarna czy zakładowe straże. Zaopatrzeniem w wodę i odprowadzaniem ścieków często zajmują się np. spółki prawa handlowego. Nie ma zatem podstaw do twierdzenia, że uchwała zwalnia niektórych tylko podatników. Bezpodstawne jest twierdzenie skarżącego, że zwolnienia dotyczą jednego tylko podmiotu - Gminy Wilczęta i jedynie niezrozumieniem przedmiotu można je tłumaczyć. Tym bardziej, że w skardze nie wskazano kogo z potencjalnych podatników w Uchwale pominięto?

Odnosząc się do wątpliwości i przypuszczeń jakie Skarżący wskazał do pkt-u czwartego Uchwały, który dodany został uchwałą Nr XVI/113/04 o zmianie, należy stwierdzić, że nie znajdują one racjonalnego uzasadnienia. Trudno też doszukać się sensu w stwierdzeniu, że coś nie zostało objęte wolą prawodawcy lokalnego. Można jedynie wyjaśnić, iż w treści tego zapisu „prawodawcy lokalnemu„ chodziło o zwolnienie budynków gospodarczych nabytych z klasyfikacją budowlaną a wykorzystywanych faktycznie do produkcji rolnej lub włączonych do gospodarstwa rolnego.

W tym miejscu wypada także wyjaśnić, że równowartość ustanowionych tak zwolnień wykazywana jest przez Gminę jako dobrowolna rezygnacja z podatku. Gmina nie zaniża w ten sposób wielkości swoich dochodów, lecz w sprawozdaniu z wykonania dochodów wykazuje je jako dochody z których zrezygnowała. Jest to pozycja którą Ministerstwo Finansów traktuje jako dochód co oznacza, że Gmina nie otrzymuje subwencji.

Zgodnie z treścią art. 7 ust.3 ustawy „ Rada gminy, w drodze uchwały, może wprowadzić inne zwolnienia przedmiotowe niż określone w ust. 1 oraz w art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 2 października 2003 r. o zmianie ustawy o specjalnych strefach ekonomicznych i niektórych ustaw. Rada gminy może zatem wprowadzać inne zwolnienia przedmiotowe niż określone w ust. 1 tego przepisu. W przepisie tym nie ma żadnych kryteriów ani ograniczeń dotyczących wprowadzania przez rady gmin zwolnień od podatku od nieruchomości.

Rada Gminy może wprowadzać zwolnienia określonych przedmiotów opodatkowania takich jak np. budynek, grunt, budowla, lokal. Jeżeli zwolnienie dotyczy tak określonego

przedmiotu, to dalsze jego sprecyzowanie poprzez wskazanie określonych cech tego przedmiotu np. przez kogo jest wykorzystywany lub jakim celom służy, nie zmienia jego zasadniczego charakteru. Jest to zwolnienie przedmiotowe. Każde zwolnienie przedmiotu odnosi się do konkretnych podatników, którzy z niego korzystają. To nie osoba podatnika decyduje jednak o zwolnieniu, ale przede wszystkim rodzaj przedmiotu opodatkowania. Należy zwrócić uwagę, że wpływy z podatku od nieruchomości w całości stanowią dochód budżetu gminy, a rada gminy - jako organ władzy lokalnej - jest organem najbardziej właściwym do decydowania o potrzebie stosowania i rodzajach zwolnień podatkowych na danym terenie.

Jak stwierdził w wyroku o sygn. akt III ARN 44/94, rada gminy jest uprawniona na podstawie upoważnienia, wynikającego z art. 7 ust. 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych do zwolnienia od podatku od nieruchomości określonych grup podatników, kierując się własną oceną potrzeb wspólnoty samorządowej. W wyroku tym, Sąd uzasadnił swoje stanowisko m.in, tym, że „...”, ingerencja organów nadzoru w działalność prawotwórczą gminy, kierująca się bliżej nie określonym kryterium tzw. racjonalności tych działań lub domagająca się szczegółowego wyjaśnienia motywów uchwały, zwalniającej z obowiązku podatkowego określoną liczbę podatników, jawi się jako próba poszukiwania elementów celowości lub słuszności w uchwale organów gminy podjętych rozwiązań prawno-organizacyjnych, słusznie odrzuconych w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego.

Nadto, Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z 4.11.1994 r. (sygn. akt III AZP 7/94, Wspólnota 1995/4) wskazał, że z treści norm określających uprawnienia samorządu terytorialnego i jego zadania nie da się wyprowadzić ani żadnych dodatkowych kryteriów ocennych, ani też uprawnienia do jakiejś kategoryzacji zwolnień od podatków lokalnych z jej wewnętrznym podziałem na zwolnienia prawnie dopuszczalne oraz zakazane. Celem tej regulacji jest bowiem umożliwienie radzie gminy wprowadzania zwolnień "innych niż określone w ust. 1" komentowanego artykułu. Innych, tzn. zbliżonych rodzajowo do trzynastu kategorii zwolnień o charakterze podmiotowo-przedmiotowym wymienionych w tym przepisie.

W 2003 roku utrzymana została obowiązująca zasada, że rada gminy może wprowadzać na swoim terenie inne niż ustawowe zwolnienia od podatku.

W związku z powyższym Strona przeciwna wnosi jak na wstępie.